

Necunoscutul

Volumul II

Capitolul I

Îmi potoleam cugetările tot acolo. În vechile mele cărări astupate de pașii copilăriei. Mă aflam sus, chiar în vârful realizărilor naturii și priveam înmărmurită tabloul ei pe care atât de simplu îl prezenta asemeni unei povești de vară. Vântul îmi sufla în plete, codrul îmi ținea companie, crestele munților împungeau cerul, susținând parcă norii trecători. Priveam în depărtări și nu mă mai săturam de admirat, savurând din plin acel cadru.

Era o zi molcuță, ici-colea făcându-și prezenta și câteva din razele soarelui. Așa era vremea la munte, instabilă, mohorâtă, soarele fiind oaspete bun doar în zilele caniculare de vară. Pribeagă, îmi prezentam trupul zvăpăiat chiar în vârful muntelui Ceahlău, scormonită până în măduva oaselor de amintiri, de dureri și răni încă nevindecate. Le priveam de sus, cu o oarecare îngâmfare, cu un respiro unic, cu satisfacția că puteam privi de sus tot ce îmi rezervase viața. Aș fi vrut să răcnesc, să îmi scuipt toată durerea și să o încredințez sub forma unei stânci de piatră munților, poate mă vor primi și, îndelung, îmi vor găzdui mahnirile.

- Ce te neliniștește, Alice?

Nu eram singură, deși mă abandonasem străină printre creste... Urcasem muntele o gloată de suflete tinere, un morman de sentimente unice, o puzderie de amintiri adunate laolaltă într-un buchet al fericirii de copil. Încă lipsiți de griji, doar cu fluturi zburdalnici ce mai rodeau burțile îndrăgostiților, cutreieram munții și dealurile fără oprire.

- Ce mă neliniștește? Îi răspund eu bunului meu prieten, Mihai.

- Simt că te frământă ceva, te simt străină de noi. Tu mereu erai plină de viață și obișnuiai să mă încânti cu râsul tău molipsitor.

- Ei, Mihai... de data aceasta, cred că muntele mă liniștește și îmi dă energie doar să meditez... Mai avem nevoie uneori și de o pauză...

- Tu nu ai nevoie de pauză, tu ai nevoie să te vindeci...

- Mă voi vindeca... Timpul le rezolvă pe toate, inclusiv pe mine...

- Trebuie să îmi povestești, vreau să știu ce ai pățit. Nu suntem noi ca frații?

- Da, îi răspund eu zâmbind, privindu-l apoi în ochii aceia negri, copilăroși. Suntem ca frații, fără voi - prietenii mei- nu știu ce m-aș face. Este o perioadă dificilă pentru mine și, dacă acum ceva timp, mi-ar fi spus cineva că doare atât de tare, cu siguranță nu aș fi crezut.

- Alice!! strigă Mihai la mine și apoi mă strânse cu brațele de umeri, scuturându-mă.

- Iubirea ta este acolo! Așteaptă cu răbdare și savurează acum fiecare moment din această perioadă. Avem timp pentru toate.

Prietenul meu cunoștea o parte din poveste, doar el fusese oarecum protagonistul.

- Suferința nu este pentru tine, astâmpără-te și îți ordon ca de azi înainte să zâmbești mai mult! Aproape că nu te mai cunosc.

- Da, probabil am mai crescut... îi răspund eu bosumflată.

- Ai crescut, dar nu vreau să te schimb, vreau să rămâi același copil zurliu. Îți dau voie doar să visezi, dar de astăzi înainte vreau să te văd zâmbind! Și începu degrabă să mă gâdile și să mă tachineze.

Scrisoare deschisă lor...

Am deschis cartea amintirilor și fără încetare depăn din ea poveștile ce au să descrie o copilărie perfectă. Am avut prieteni atunci, acum oameni maturi, valori ale copilăriei mele. Aș vrea să le pot transmite la fiecare în parte dorul de clipele dulci petrecute împreună și să le amintesc câte ștengării am făcut atunci, în copilăria noastră petrecută în orașelul care, acum, a devenit o amintire surdă.

Nimic nu începea fără noi și totul se termina într-un cântec și o veselie care răsuna pe străzile mici și înguste ale orașului. Eram renumiți pentru petrecerile date, niciodată nu uitam să punem sarea și zahărul pentru ca totul să fie perfect. Din toate făceam o veselie și din veselie făceam o zi perfectă, numai bună de povestit peste ani.

Vă mai aduceți aminte, dragii mei camarazi ai copilăriei, cum uitam să ne mai întoarcem acasă, pierduți prin coclauri verzi, prin cântecele pe care nu încetam să le fredonăm decât opriți de cine știe ce „stăpân” al muntelui care ne întreba fără ezitare: „unde ne credem de cântăm așa?... în pădure?”. Încă râd când îmi amintesc ce hohote au izbucnit atunci. Noi chiar ne aflam într-o pădure iar domnul se afla undeva, probabil deasupra ei, simțindu-se deranjat de veselia noastră. Cu toții am iubit muntele și ieșirile de tot felul. Nici nu mai știu câte suflete strângeam pentru o escapadă „Pe Baicu”. Știu că odată a trebuit să închiriem un vaporăș pentru a trece lacul Bicaz până la „locul bălăcelii noastre”. Acolo, aprindeam focuri de tabără și ne bucuram de neuitatele cântece și dansuri de veselie. O întreagă armonie care mă face să oftez de dor.

Am iubit veselia și nu aveam nicio grijă. Întotdeauna ne gândeam unul la altul, aveam grijă unul de altul. Am fost deosebiți și unici, am avut o copilărie perfectă pe care, sunt sigură, fiecare din voi ați vrea să o aveți. Ne ajutam indiferent de consecințe, nu ne bârfeam și nu ne chinuiam sufletele și mințile cu mizilicurile „copiilor de astăzi”. Am avut parte de cea mai mare fericire a vieții noastre, o fericire ce ne urmărește și în cel mai îndepărtat colț al lumii, o mulțumire sufletească parcursă de niște copii care citesc aceste rânduri odată cu mine și cu lacrimi de fericire în ochi.

*Cu stimă și iubire,
Fetița Zurlie*

Imediat după puhoiul de gădileli, pupături și alte lucruri specifice prietenilor, punem la cale să urcăm pe vârful Toaca, al doilea ca mărime după vârful Ocolașul Mare. Cale lungă și grea acest traseu, cuprins cât privești cu ochii de arbuști pitici, plante roditoare crescute pe pământul rece, creste și văi impunătoare care parcă îți dau fiori când le privești. Mă aflam acolo, înmărmurită oarecum de natura care parcă nu se mai sătura să mă uimească. Asemeni unui copil mă lăsam cuprinsă de brațele munților și parcă mă vindecam de dor, mă eliberam de lacrimi și împrăștiam toate imaginile vechi prin vântul Ceahlăului, închinându-le tacticos. Eram blajină și parcă cu fiecare treaptă urcată a vârfului Toaca,

mă eliberam de greutate, lăsându-mi în urmă cugetările, aspirând tot mai sus: spre dârzenie și autocunoaștere.

- Haide Alice, mai cu viață! îmi strigă Mihai din depărtări. El ajunsese deja.
- Sincer nu mă așteptam să fie atât de greu, dar imediat te voi ajunge, îți spun bunului meu prieten.
- Să știi că în urma ta, am văzut un fir de praf. Cu siguranță aceste trepte te-au scuturat de toate acele mizilicuri!
- Ce zici? Nu te aud !! îți spun eu, prefăcându-mă că nu înțeleg...
- Lasă că ajungi tu sus și îți voi explica...

- Ajung, ajung....

Se făceau glume pe seama mea și toți prietenii mei mă tachinau, încercând să mă readucă la vechea Alice.

Timpul le rezolvă pe toate, iar eu cu timpul îmi voi înțelege toate aceste dureri. Mă voi vindeca chiar dacă am înțeles iubirea ca o boală, rostesc eu în gând, încercând să mă îmbărbătez. Era timpul să îmi revin și să îmi văd de ale mele.

Ajunsă într-un sfârșit, sus, pe vârful, privesc jur-împrejur, rotindu-mi privirea la 180 de grade, iar apoi oftez.

- Cred că sunt pregătită! Îi spun prietenului meu, Mihai.

-Pregătită, draga mea? Tu întotdeauna ai fost pregătită, indiferent de situații, ai avut un as în mânecă, pe care mereu îl scoteai atunci când cu toții eram într-un impas. Acum nu trebuie decât să fii pregătită pentru tine, pentru a lăsa viața să te cunoască, iar tu să te adaptezi ei, indiferent de consecințe.

-Da, sunt pregătită să înfrunt, să iubesc și să trăiesc acest dar. Viața!!

-Bravo!! Așa mai merge....pe tine, mereu de neînving....nu te prinde deloc această postură....de „suferindă”. Suferința este pentru oamenii slabi, pentru cei care nu iubesc acel dar de care tu ai pomenit: Viața...

Acum, hai să coborâm, Dochia ne așteaptă. În seara aceasta se anunță o petrecere pe cinste. Mergem să ne odihnim iar apoi vom ciocni un pahar pentru „schimbare”.

-Mai lasă-mă puțin să admir acest tablou, iar apoi coborâm.

-Bine, voi rămâne cu tine, răspunde Mihai, strângându-mă în brațe prietenește.

Imaginea era impunătoare și parcă îmi dădea senzația de frică și nesiguranță, nu pentru că mă aflam la o înălțime destul de mare și golurile, văile, parcă nu se mai terminau în adâncime, ci pentru că îmi era teamă să nu rămână acel tablou așa, cu o poveste pe care eu încercam să o schimb. Totul era prea frumos, un tablou sublim care nu merita schimbat și, cu siguranță, nu era pentru ultima oară vizitat. Aș fi vrut să rămână așa, neschimbat de amintiri, curat, neatins de dureri.

După aproape o jumătate de oră de poposit acolo, am hotărât să ne îndreptăm spre cabană. Odată cu apusul de soare noi am plecat cu pași repezi, pe valea destul de pietroasă. Pășeam în liniște, parcă ascultând cum soarele își mută destinația spre alt continent. Rămăsesem doar noi doi, Mihai și Alice, prieteni din copilărie ce încă își mai jucau gândurile la masa rotundă.

Ajunși cu bine și în liniște la Cabana “Dochia”, ne scuturăm gândurile, de acum vechi, la intrare și, hotărâți, pășim zămbitori în camera care adăpostea de acum turiști veseli, dornici de o petrecere pe cinste.

Mă hotărâsem să beau “ceaiul magic”, vestit al muntelui, preparat din merișor proaspăt. Cu timpul, după ce atmosfera prindea „culoarea muntelui” iar cântecele și veselia își intrau în voie, adaugam la insistențele prietenilor și rom pentru a mă destinde puțin. Ah, îmi aduc aminte și parcă retrăiesc aceste amintiri frumoase.

“Cine trece valea seacă/Cu hangerul fără teacă/Și cu pieptul dezgolit/Andrii Popa cel voinic.”

Plus alte cântece, pe care cu toții le cântam în cor, înveselind căbănuța și munții. Iubeam muntele atât de tare încât, uneori, mă gândeam să rămân cu totul acolo, să îmi învechesc anii doar liniștindu-mă sub umbra stâncilor și a brazilor.

Muntele meu, pe care de mică am hoinărit, muntele nostru, care în multe drumuri ne-a găzduit. Mergem în trupe mari, organizate, care mai de care cu rucsacul în spate, dornici de a ajunge cât mai repede la primitoarea căbănuță dintre creste. Cutreieram păduri de brad, dealuri de jnepeni, ne înfruptam din bogățiile Lui, ale muntelui, și admiram tăcuți, fără să putem descrie în prea multe cuvinte priveliștea care ne era oferită. Eram copiii lui, adevărați iubitori de natură.

Ne adunam o sumedenie de suflete, făceam planul cum se cuvine și urcam plini de pasiune spre muntele ce ne oferea emoții, peisaje și petreceri de neuitat. Căutam cu privirea căprițele negre, făceam liniște pentru a asculta foșnetul frunzelor și susurul apei, ne odihneam trupurile la umbra

primitoare a copacilor.

Îmi aduc aminte, cum, după aproape fiecare jumătate de oră parcursă, „liderul” cel mai obosit, striga cât îl mai ținea gura: “Popas!!!”.Și atunci toți eram obligați să mai stăm la o gură de apă, strânsă din „Stanca Dochiei” și la ceva povești despre care aș dori să vă povestesc câte ceva dar anii au trecut temeinic peste ele.

Vă povesteam despre „Stânca Dochiei” de unde, la fiecare urcare ne luam provizii reci, care parcă îți dădeau forța necesară de a urca cu vitejie până sus, sus în vârful muntelui. Din poveștile tatălui meu, care a fost salvamontist câțiva ani și care a iubit muntele, știu că această stâncă are o legendă interesantă pe care am reușit să o povestesc de fiecare dată când am poposit la poalele ei, ale Dochiei. Se spune că a fost odată o bătrână ciobăniță, înveșmântată în nouă cojoace, care a îndrăznit, pe un ger cumplit, să plece către muntele înalt cu turma ei de oi și capre. Prinzând-o din urmă, furtuna și vijelia, apa și zăpada îi îngreunau cojoacele, fiind nevoită să lepede de pe ea, unul câte unul. Astfel bătrâna noastră ciobăniță a înghețat, sărăcuța, împreună cu oile și caprele ei, formându-se deopotrivă Stânca Dochiei ce reușește să ne liniștească setea la fiecare drumeție către masivul Ceahlău.

Prima drumeție pe munte a fost alături de tatăl și de sora mea. Îmi aduc aminte că eram foarte micuțe și ne plăcea să ne cățărăm pe toate crestele. Tata deja ne poreclise „căprițe negre” și cu lacrimi în ochi se uita la noi, lăsându-ne să explorăm frumusețile muntelui care, o perioadă, i-a fost tovarăș drag iar acum un vechi prieten. Încă mai povestește cu sufletul la gură și, cu siguranță, dorul îi apăsă sufletul. Multe povești și multe salvări am ascultat rostite de el. Ești ochi și urechi de fiecare dată când povestește despre câinele lui și nu poți să nu îi simți emoția și dorul de acele vremuri pe care, ar mai vrea să le retrăiască măcar o secundă.

De obicei urcăm prin “Jgheabul cu Hotar” care era marcat cu triunghiul albastru și, după două zile de petrecut și admirat în munți, coborâm prin “Lutul Roșu” marcat și acesta, printr-o bandă albastră.

Ajungeam osteniți acasă dar nimic nu ne oprea să ne adunăm, așa cum o făceam după fiecare petrecere sau drum parcurs din viață. Povesteam din ce ne mai aduceam aminte cum am petrecut și cum muntele nostru ne-a dăruit zile să putem cutreiera crestele înalte și să petreceam nopți sub cerul albastru, cu stele căzătoare magnifice, dimineți cu răsărit de soare UNIC.

Vrând, nevrând, muntele, naște în noi sentimente autentice, chiar dacă nu ne vom revedea curând!

Capitolul II

Deselia de pe munte luase sfârșit iar noi ne încredințaserăm din nou Orașului nostru. Coborâserăm epuizați, dar parcă înconjurați de o aură unică, ce ne dădea energie și tonus pentru a reîncepe petrecerile vacanței de vară. Eram în luna iulie, pe la mijlocul ei, se anunța o vară călduroasă iar acest lucru ne dădea prilejul să punem la cale planuri ce se anunțau a fi mărețe. Vara era unică acolo, acasă și parcă avea un miros unic. Îmi vizitam mereu bunicii de pe Valea Muntelui și cea a Tarcăului, trăind prin ogrăzile lor povești simple dar mereu vii. Pe bunica Geta, cea din partea mamei, o vizitam mai des. Mă simțeam ocrotită în compania ei, iar poveștile ei mă binedispuneau mereu. Deși dădusem pagina și îmi schimbasem oarecum ideea despre trecut, acolo la ea, îmi permiteam să mai trec cu vederea și să povestim întâmplările de odinioară. Ea știa tot! Despre iubire, despre dragoste, despre tot ce viața îți poate oferi. Frumoasă, zveltă, cu chip și corp

de invidiat. Cunoștea toate cotloanele vieții, iar trecutul ei fusese “uns cu toate alifiile”, după cum spunea ea mereu.

-Îți pune bunica puțină dulceață de gutui? mă întrebă ea într-o zi însorită, încă împotmolită acolo, pe prispa cu flori.

-Pune-mi bunică, nu ar strica să mă mai îndulcesc puțin. Încep să mă acresc, cu timpul...

-Ooo, draga mea, și încă nu le-ai gustat pe toate...

-Ce? Dulcețurile? Dar câte mai ai? îi spun eu zâmbind...

-”Dulcețurile vieții” da...mai ai multe de primit și, probabil, multe de preparat...

-Bine ar fi să fie doar dulcețuri și să scap de aceste dezamăgiri ale vieții.

Bunica, îmi aduce bolul cu dulceața pur-aromată, preparată cu mâinile ei. Mă vindecam de toate doar gustând din acea minunăție gustoasă.. Îmi pune pe brațe desertul, mă ia de mână și mă privește cu ochii ei mari, spunându-mi :

-Draga mea, tu încă te mai gândești la el?

-Păi da...Doar știi...

-Stiu.. da! Dar nu crezi că ar fi bine să îl uiți?

Bunicii mele îi povesteam tot. Foarte deschisă și înțeleaptă, îmi dădea sfaturi și mă ajuta să gândesc cu folos.

-Nu îl voi uita, știi bine asta! Probabil rănilor de acum se vor vindeca, dar el mereu îmi va rămâne, așa, ca o pânză peste ochi. Sunt convinsă că voi cunoaște și alți bărbați, dar pe acesta îl voi păstra, măcar ca pe o amintire.

-Of, draga mea, cum ești tu sortită acestor suferințe. Și eu am iubit și știu ce înseamnă. Nu aș vrea să pățești ca mine.

Am fost căsătorită la șaisprezece ani cu cel mai frumos băiat. El avea optsprezece ani și lucra pe șantier. Nu a durat mult și am făcut nunta. Eram ca frații și frumoși de numa, numa. Mergeam pe stradă și se minuna lumea de cât de frumoși eram împreună. L-am iubit și, deși sunt bătrână, îl iubesc încă, chiar dacă soarta a trebuit să ne despartă, forțându-ne să alegem alte drumuri. Am ales să ne jucăm cărțile la mese diferite, dar inimile noastre mereu vor bate în același timp, indiferent unde ne vom afla. Am avut o viață frumoasă, dar și cu întâmplări mai puțin frumoase, stanțată cu amintiri grele. Am învins tot ce se putea învinge: ura, gelozia și dezvăturile lumesti, dar un singur lucru nu l-am putut stăpâni “acea iubire pură și sinceră, acel scâncet cu care mă culc și mă trezesc în fiecare noapte”. Să iubești, draga mea, este cel mai frumos lucru de pe pământ.

Nemișcată, neclintită și atinsă până în măduva oaselor de acele cuvinte, îmi priveam bunica cum povestea. Știam despre ce este vorba, îmi cunoșteam bunicul, pentru că da, el rămăsese unicul gând viu în cugetările ei. Nu o mai auzisem vorbind așa și poate că, crescând, începusem să o înțeleg mai bine. Acum era singură, lăsase în urmă viața de oraș și se adăpostise cuviincios la căsuța mamei ei, răposată, sărăcuța. Aranja straturi cu flori, zarzavaturi, culegea fructe și pregătea dulcețuri și sticle cu zarzavat pentru iarnă,c care erau mereu gustoase.

- M-ai făcut să lăcrimez, mă bucur că am de la cine învăța și cu cine discuta aceste lucruri. Mă simt bine cu tine, Getuțo, îi spun eu, zâmbind printre lacrimi, încercând să mai animez atmosfera. Îmi permiteam să o tachinez și să îi mai rostesc câteodată numele.

Se lăsă seara, iar soarele își îngemănă razele cu dealul aflat în depărtare. Priveam peste trandafiri, leagăn, pomi și case acolo, în depărtări, o așezare neasemuită, picurată cu arbori verzi. Un loc unde întotdeauna mi-am dorit să ajung. Mă visam deseori mângâind ușor așezarea, plutind deasupra ei, gândind că poate așa voi zări câte o vietate, o căprioară sau un urs, ori cine știe ce animal care ar fi putut să îmi înveselească visul. Nu mă săturam niciodată de privit, mă pierdeam nestingherită printre copacii ce își purtau maiestuos coroana, printre fire de iarbă, printre miresme, printre cugetări. De regulă, îmi sorbeam ceaiul, mâncam din gustoasele preparate ale bunicii și mă rătăceam liniștită acolo, pe întinderea verzuie. Acum, rătăceam dar împreună cu un singur gând... necunoscut.

-Alice, îți sună telefonul...haide și răspunde, mă anunță bunica rătăcită prin bucătărie cu treburi.

-Alo, răspund pe ultima sută...

-Bună, Alice!

-Cristi?

-Da....

-De ce mă suni?

-Voiam să văd ce mai faci și.....

-Și ce?

-Și să te anunț că sunt în fața primăriei din Bicz.

-Poftim???

Doamne, băiatul ăsta a luat-o razna. Cine, sfântul, l-o fi pus....Tare mi-aș dori să se țină de glume.

-De ce? De ce ai venit?

-Pentru că voiam să te văd.

-Cristi, știi că nu am dispoziția necesară. De ce ai făcut lucrul acesta?

-Am aflat ce ai pățit și mă gândeam să vin, poate te îmbărbătez.

-Nu am nimic, sunt foarte bine. Chiar nu înțeleg de ce ai venit fără să mă anunți.

-Am crezut că e mai bine așa...Nu ai ce face și va trebui să vii să ne vedem. Doar nu ai să mă lași singur în oraș. Nici nu îl cunosc.

-Oof ! Bine, trebuie să aștepti. Sunt la bunica.

-Bine, salut-o din partea mea.

-Pa.

Și i-am închis telefonul, foarte supărată. Nu aveam starea perfectă pentru o întâlnire cu, Cristian. Dar trebuia să mă duc...

Am părăsit locul cel frumos al bunicii, după ce mi-am luat rămas bun și am plecat spre casă pentru a mă pregăti de întâlnire. Cristi voia cu orice preț să mă vadă și nu puteam ocoli nicicum asta, căci nu era o rea intenție sub nicio formă. Probabil aș fi vrut să mă ascund sau să mă înec în orice afundătură, pentru a ocoli această întâlnire dar, mi-am domolit gândurile și am pornit spre locul de întâlnire.

Mă aștepta oarecum trist și cred că sătul de la atâta așteptat. Nici nu știu cu ce a venit sau ce va face. Nu știu nimic, cert este că trebuia să scap repede de el. Eram mâhnită peste măsură de tot, de mine, de orice....

Destul de iritată l-am întrebat, punându-mi mâinile în șold. Nici nu am vrut să îl pup.

-Ce crezi că voi face cu tine? Trebuie să te întorci de unde ai venit.

-Alice! Ești nespus de rea. Ce e cu tine? Ce este cu starea aceasta? Eu nu te știam așa....Mă faci să mă simt prost...

-Nu m-am schimbat și nu am pățit absolut nimic, doar că trebuia să mă anunți înainte să vii. Știi că nu îmi plac surprizele de acest fel.

Doamne, săracul băiat! repetam eu în gând. Îmi pare rău că trebuie să mă suportți așa, dragule, dar chiar nu simțeam nevoia să mă văd cu cineva. Știi că încă mă iubești și știu cât de tare doare lucrul acesta, pentru că îl simt și eu acum și parcă mă străpunge și mă spintecă. Destul de straniu ce se întâmplă: Tu, suferind neînțeles după aceeași copilă cu chip de Alice – Eu, suferind după același necunoscut, exact ca la început.

-Știi ce cred eu, Alice? îmi spune după ce trage un fum din țigară.

Îl privesc nedumerită și mă gândesc....Oare ce îmi poate spune?

-Eu cred că tu, până la urmă, o să te căsătorești cu el...

-Eu? Cu cine să mă căsătoresc?

-Ei, știi prea bine...

-Eu cred că ai luat-o razna, Cristi! îi spun eu râzând.

-Nu mă voi căsători cu un om care nu mă iubește...

-Ba te iubește!

-De unde știi tu?

-Pentru că știu!

-Exagerezi! De asta ai venit? Să îmi spui că voi avea nuntă? Chiar nu te mai înțeleg
-Alice!! Te iubesc și îmi doresc să fii iubită, pentru că meriți!
-Nu merit nimic....
-Ba da, meriți să ai tot ce îți dorești....
-Cristi, nu sunt ce crezi tu...Sunt cea mai rea ființă de pe pământ. Te-am făcut să suferi, mi-am bătut joc de sentimentele tale. Cum poți să fii atât de bun cu mine?
-Nu sunt bun, sunt sincer.
Hotărâsem să mergem în părculețul orașului meu înconjurat de pomi și cu băncuțe unde își mai dădeau întâlnire îndrăgostiții. Un parc micuț și cochet, demn de întâlniri frumoase, nu ca aceasta, forțată, de altfel...
Știam că nu voi mai sta mult alături de el, știam că nu eram ceea ce voia el. Nu îi înțelegeam fapta, nu mă înțelegeam nici pe mine. Priveam amândoi aceste târăgănări parcă inutile. Participam la o întâlnire deloc confortabilă.
-Cristi, mi-aș dori să pleci, astăzi nu îți pot face față. Este o zi așa frumoasă și, deși, parcul acesta este atât de frumos, nu mă pot bucura de armonia sa. Acum mă aflu într-o luptă crâncenă cu mine, încerc să mă înțeleg, încerc să aflu cine sunt și ce vreau. Cât de curând voi redeveni "eu" și promit că ne vom mai întâlni.
-Te înțeleg, îmi spuse el, deși mă privea cu ochi înspăimântați.
-Mă înțelegi?
-Da, Alice! Am venit să văd că ești bine și voi pleca. Am înțeles...stai liniștită, voi lua trenul înapoi către București în seara aceasta, nu vreau să te mai deranjez.
-Dar, Cristi, nu este vorba că mă deranjezi...
-Știu despre ce este vorba, Alice, știu...Voi pleca, dar aș dori să mă conduci la gară, îmi spune el, destul de trist....
-Sper să îmi scuzi comportamentul acesta cândva, îi rostesc eu, privind în gol. Nu aveam curajul să îl privesc în ochi....
-Nu am de ce să te scuzi....Probabil este vina mea că am venit. Nu trebuia să vin.

Am tăcut și am considerat că este mai bine așa, să lăsăm lucrurile nespuse, asemeni unor gânduri ce se pierd în întuneric. Probabil vorbe ar fi fost destule dar le înșiruiam degeaba.

Tăcerea este întotdeauna și o cale spre meditare, spre cunoașterea de sine, spre un paradis doar al tău- unic.

Așadar, am considerat de comun acord să ne părăsim, iar fiecare să își parcurgă drumul vieții. Aș fi putut să fiu mai bună cu el și să îi împărtășesc durerile sau poate măcar să îi ofer încă o noapte de amor, așa cum își dorea. Să mă las cuprinsă de brațele lui, indecent, doar pentru a-l mulțumi. Oare ar fi fost de-ajuns?

Simțeam nevoia să mă eliberez și să gust plăcerile ascunse ale trupului. Simțeam nevoia să fiu mângâiată și trimisă în extaz de un oarecare. Dar cu Cristi ar fi fost complicat, durerea lui m-ar fi durut și pe mine, iar plăcerile trupești ar fi fost transformate și încătușate.

-Mi-ar plăcea să te mai văd dezbrăcată! îmi spune el, în timp ce îl conduceam către gară.

Nu știam ce să îi răspund și astfel am scos forțat cuvintele.

- Dacă m-ai vedea dezbrăcată, ce mi-ai face?

-Hmm, probabil ce nu ți-am făcut niciodată îndeajuns. Probabil aș recupera ce am pierdut atunci când am fost împreună. Mi-aș dori să te fac să strigi de plăcere și să uiți de tot. Să te "iubesc" cum nu am avut timp, nu am știut sau nu am reușit înainte, cum nu te "iubește" el și n-o să te "iubească" nimeni niciodată....

-Cristi!!

-Da, știu, te doare

-Vine trenul! îi spun eu, privind în depărtare.

-Vine, da... iarăși vine și iarăși mi te fură.Urăsc acest infinit, urăsc timpul, urăsc să mai gândesc, Alice. Rămâi cu bine. Să fii fericită!

-Cristi, mi-aș dori să te pot face să uiți tot.

-Nu vreau! Nu vreau să te uit! Vreau să îmi rămâi singura amintire. Cu tine în gând vreau să mor...

-Exagerezi, îi spun eu, și apoi îi întorc spatele copilărește. Parcă nu mai puteam suporta vorbele lui frumoase, parcă nu mai suportam nimic din el. Ajunsesem la liman.

Trenul era deja în gară. Ne-am luat rămas bun într-un mod stupid apoi ne-am părăsit... de tot.

Părăsisem gara și apoi m-am îndreptat către casă, pe scurtătura copilăriei mele. Scurtătura era mereu drumul spre liceul unde mi-am petrecut anii adolescenței și, de fiecare dată, când treceam pe acolo, mă răscoleau amintirile. Acum era perfect acel drum căci reușeam să mă detașez de despărțirea de Cristi și să-mi amintesc anii de liceu, trecuți...

Câteodată amintirile te salvează de la orice întorsătură a vieții. Este de-ajuns să te detașezi și să îți îndrepti gândurile spre ele - acele suveniruri păstrate cu dârzenie în sertarul drept al sufletului. Uneori suntem incapabili de a mai gândi eficient în fata întâmplărilor nefavorabile apărute în viața noastră dar, făcând greșeli, înțelegem de fapt că greșelile dau startul către o rațiune mai bună.

Îmi căpătasem mersul copilăresc și mă îndreptam parcă mai vioaie spre casă, imaginându-mă oarecum în perioada dragă mie, atunci când nu țineam cont de mai nimic. Iubeam viața de adolescent și savuram cu plăcere tot ce îmi oferea ea.

Pășesc armonios printre emoții, printre imagini și mă lovesc ușor de peretele vechi al școlii mele, de balurile distractive petrecute în vremea aceea, de ghidușiile noastre, ale copiilor, ce purtau pe spinare doar grija notelor și a iubirilor pătrunzătoare. Ce copii frumoși și fericiți am fost! Gustam fiecare pârțică din viață și nu ratam nimic. Ne iubeam atât de simplu, ne bucuram de fiecare anotimp, ne bucuram de noi și de sentimentele care ne invadeau atunci. Stăteam ascunși în bănci, cu frica orelor de matematică, fizică sau chimie și speram să nu fim scoși la tablă. Era un joc frumos, pentru noi, cei de atunci. Un joc ce a reușit să ne mobilizeze. În pauze, căutam prostiile cu lumânarea, schimbam zâmbete ștrengărești, care de fiecare dată conduceau spre o altă poveste ce avea să devină o amintire frumoasă. Ce minunat era... doar atât pot să îmi aduc aminte. Am reușit să o trăiesc și pe asta, să fiu elev, să simt gustul toamnei pe băncile școlii, să mă bucur de fiecare fulg de nea, să iubesc primăvara, ascultând în timpul orelor trilarile păsărilor și să aștept vara pentru vacanțe pline și petrecărețe.

Am iubit frumos... și acest lucru îmi dă prilejul să creionez, cu zâmbetul pe buze, povești, ușor misterioase, culese de atunci, de pe vremea când simțeam cu adevărat că sunt inocentă.

Capitolul III

“După atâta timp de singurătate, mi-am găsit și eu în cine să am încredere... într-o copilă care nu înțelege nimic... Întotdeauna alege prost!”

“Cădoarea unei copile e ceva minunat, dar nu alungă tristețea și nu îngroapă amintirile ce bântuie un suflet pustiit”.

Așa primisem primul gând de dimineată... posomorâtă. Mă gândeam... Oare când se va termina totul, acest chin al suferinței, neînțeleasă de mine. Cred că va trebui să îmi găsesc alte ocupații, care să mă sustragă gândurilor melancolice. Sunt ajunsă la liman și trebuie să uit de mine, vechea Alice. Vreau să evadez cu totul și să mă desprind. Nu voi mai lăsa pe nimeni, niciodată, să îmi aducă suferințele pe tavă, ca și cum eu ar trebui să le gust de fiecare dată. Nu! Mă voi înfrunța pe mine și voi depăși toate greutățile cu capul sus. De astăzi voi uita de tine, voi uita de tot și voi păstra doar gândurile pozitive....

În timp ce îmi făceam planuri, aud telefonul rătăcit, sunând prin plapumă. Îl caut repezit și apoi dau să deschid mesajul primit.